

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, september 8. 1872. 37 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK és előzető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánya.</p>
---	--	--	--	---

Kovács Sarolta levelei

Boncz István drávafoki rektor urhoz,
Kedves ragyogó csillagom rekturam!

Őszöm a kigyelmed lölkét, kaptam böcsös levelet, mely úgy mögörvendöztetött bumban, hogy a Kirisztus Jézus álgya mög kigyelmedet érte, csak tögyör: mög kigyelmed értem mindönt, hogy haza möhessök, tudom nem bánja mög kigyelmed fáradtságát, a mit kiszabadításomért tősz.

Igaz hogy nagy a csapás, mely rajtam esött. Lássa kigyelmed, én kezdtem építettetni azt a drávafoki palotát, úgy hittem, hogy majd én löszök benne a méltóságos asszony, büszke vótam rá, hogy paraszt apám és többi atyámfiak kalap levéve gyünek hozzám; de mögvert az Isten, most ha haza mögyök, haza gyün Bitó is, mert hallom, hogy a minisztersegből kicsöppentették, s majd ott a palotában mulattya magát; én csak úgy nézhetök rá, mint kitépett szárnyu tyuk, a fán ülő kakasra, és úgy fáj a lelköm ha elgondolom veszteségöm.

De megint csak azt gondolom, hogy nem

rendöte neköm isten azt, azért vigye az ördög gazdájával együtt azt a palotát, úgysem lösz abban soha boldogság, azok a mögcsalt sok lelkök átkaik nem engedik azt, neköm pedig kigyelmed lesz a vigasztalóm, és mégis leszök még boldog.

Csak sürgesse kigyelmed kedves ragyogó csillagom rekturam! azt a vén ördögöt, úgy halom, hogy ű is megbánta má a mit velem cselekedött; jóvónék mögint néki, hanem ű neköm csak ugyan nem kő többet, se testömnek se lelkömnek, csak hogy egyszer szabadúhassak ki és möhessek haza, inkább járok én a kigyelmed tanácsán, mint az üvén, és inkább hajulok én a kigyelmed szavára, mint az üvére, elég vót, a mit eddig tettem véle, többet ne várjon tülem.

Osztán, lássa kigyelmed, félek is, ismeri kigyelmed apámat, tuggya hogy micsoda mestörsege van, ha kinem szabadulok, haragjában még valami rosszat tehet az öreggel, pedig neköm is, neki is jó dolga vót tuggya kigyelmöd! mig mind a ketten mög nem bolondútunk; osztán mög szegény apámat is sajnálnám, ha miattam bajba

keverődnek, lássa kigyelmed, egy vót miniszter nagy úr, sok rosszat töhet.

Azért csináljon kigyelmed okos esze szerént, úgy a hogy legjobb.

Levelemet ne mutassa kigyelmed sönkinek se. Vagyok a kigyelmed

börtönben busongó
Sárikája.

A „Pesti Napló“ azt ujságolván, hogy Lónyai miniszterelnök Tisza Kálmánt meglátogatta, nem mulasztá el azt is megjegyezni: hogy ezen látogatásnak politikai színezete nem volt.

Ludas Matyi is hajlandó ezt elhinni, a menyiben a Lónyai látogatásának rendesen gseft színezete szokott lenni. Hát ha a fuzióra gseftelnek.

Nógrádban az ismeretes computus szerint történvén az idén a választások, természetesen az itatás és etetés sem gyakoroltatott oly veszett mértékben, mint a 69-i választáskor. Midőn aztán e felett csodálkozását jelenté ki egyik palócz atyafi, hogy hát sem nem eszünk sem nem iszunk, a másik palócz így indokolta azt:

„Hej mindig mondtam keednek, hogy az uraknak is van eszük, de keed sohasem hitte.“

A diák életből.

Egy vén gregárius diák, Bucskai uram ő kegyelme.

Kegyetlenül rosz tanuló volt Bucskai uram a nagykörösi iskolában, úgy hogy e miatt, a negligentiáért fráter Varga professor, és tisztársai, öt éven keresztül rejiciálták a szerencsétlen noviciust.

Bucskai uramat azonban ez a tanári kegyetlenség éppen nem hozta zavarba.

A következő évben az iskolai évszak 1-ső napján megint ott kezdte pályáját, a hol végezte, annak utolsó napján. Így persze előbbre soha sem ment, s ő egy örökös circulus vitiosusban, vagy is egy körben forgott,

Bucskai uram e miatt a csöndes haladás miatt, meg is öregedett szépen a nagykörösi liceumban, de azért mint szegény diák, kegyelemből még is bent lakott az iskolai épületben.

Ismerte már ott az utolsó siheder is a városban, mert a milyen hanyag volt a tanulásban, az éneklés és dalolásban meg éppen olyan kitűnő volt.

Temetkezéseknél, a funerátorok mellett mindig ott lehetett látni Bucskai uramat. Ő legjobban tudott bőditeni mindenkor, a szomoru halotti gyülekezet között.

Egyszer meg is történt vele az ily gyászos men et

közben, hogy midőn egy vitéz kurazér ember lovagolt volna el mellettük, s Bucskai uram rá kezdett gyujtani arra a szomoru: énekre „Már oda térek hounét testem vettem“, hát a vitéz lova, erre az iszonyu bömbölő hangra, azt gondolván hogy valami szilaj pusztai bika bőditette el melette magát, úgy leteremté ijedtében hátáru a vitéz kurazért, hogy az ott azon a jó puha homokos talajon menten elterült, mint egy tekenyős béka.

Bucskai uram osztán ezért a jó kántizáló érdemeiért, a civisek között mindig keresett ember volt.

Soha egy jó disznótor, vagy névnap szolemnitás el nem mult, hogy abban Bucskai uram, mint hangadó ne szerepelt volna.

Életmodja tehát nem vólt épen utolsó, s bár szegény szülői voltak, de azért ő a kántizálásból még is tisztességesen föntartotta magát . . . „marczin“(garasos cipó) és pattogatott kukoriczán.

A dolgok ilyen állásában aztán nem is igen kívánczozott haza.

Volt már vagy 5 éve, hogy jámbor szüléit, bár ezek mindig epedtek utánna, meg nem látogató.

Ezek tehát a hosszas kimaradás után el nem tudták gondolni, hogy mi történt NKörösön az ő drága magzatukkal, él e az még, vagy elvitte őt az árviz!?

Ily tünődések után elhatározták Bucskai uram szülői, hogy fíjukat, kinek oly rég már hírét sem hallották, N.-Körös városában felkeresik, és hirt visznek róla az oda haza is miatta nagyon kíváncsi atyafiaknak.

El is mentek ennek folytán N.-Körös városába a jámbor öregek, s a kíváncsiságtól gyötörtetve, mihelyt a városban a legelső emberrel találkoztak, mindjárt megkérdezték tőle, hogy nem ismer e ő kegyelme valami Bucskai diákot, mert az az ő fíjok?

— De hogy nem! — válaszolá a kérdezt — ki ne ismerné Bucskai uramat? Ismeri őt mindenki mint a rosz pénzt.

— Hát él, és egészségben van-e még?

— Kutya baja, — mondá az alszögi polgár — kivált akkor, ha jól lakhatik töltött káposztával, és fokhajmás kolbásszal, úgy elfekszik utánna ő kigyölme, mint a szentösi kutya.

— Tehát nem tudja atyafi, hogy merre van szállása?

— De hogy nem, tudja azt az utolsó siheder is. Bent lakik a collegiomban ott fönt a kontignátziós emeleten.

— A kontignatió! sóhajták a jámbor szülök, akkor még is csak nagy urnak kell már lenni ennek a mi Istványunknak.

A vett utasítás szerint tehát a szülék egyenesen mentek az iskolának, ott aztán hosszas ide oda járkálás után egy extra szobában a Nr. einzban rá is nyitottak az ő István fíjokra.

A jámbor öregek egészen meg illetődtek, midőn

nagyreményű fjakat ily fényes épületben, s ily kiváló magosságban látták.

Azt gondolták, hogy ennek az egész birodalomnak, István fjuk a tulajdonos ura.

— Édes fiam, szólítá meg e közben a szegény együgyű anya, látom hogy isten nagyra felvitte dolgot. Legyen áldott érette ő szent felsége!

A szegény asszony aztán elkezdett örömeiben könyezni.

Az apa ily fényes körülmények láttára, szinte elérzékenyült szívében, s ő is követve kedves hitves társát törülgetni kezdé szemeit az örömről nedvessége miatt.

— Nem is mertük hinni édes fiam, sóhajtá aztán, hogy ennyire meggazdagodtál! Talán azért is vetettél meg minket szegény szülőidet ennyire, mert különben, öt esztendő alatt csak egyszer haza jöhetél, s meglátogathattál volna bennünket.

— Mennék én édes apám uram, mennék én! vizsónzá Bucskai, de mikor ezek a professzor urak anyira szeretnek itt engemet, hogy sehogy sem tudok tőlük szabadulni.

A szegény szülék szíve, nagyon emelkedett erre a beszédre.

Lássák kelmetek, folytatá aztán, sok kincs van ebben a nagy épületben, s most olyan kutya szokást vettek fel ezek a vaskalapos professzorok, hogy minden hetedik évben új meg új megtermett szakálás diákot választanak, s megteszik azt itt hétfejú sárkánynak, hogy a sok kincset őrizze. Tehát most én vagyok a soros.

Valóban Bucskai uram egy rozzant fényű lánán, azzal a jupiteri képpel, és saturnusi hajzattal, úgy is nézett ki, mint egy hétfejú sárkány.

Szegény együgyű szülői szinte megijedtek fajoknak ettől a nagy mágusi hatalmától, s egy kissé odább húzódtak tőle, mert félni kezdettek, hogy hátha utoljára is, beléjük harap.

Merőn néztek aztán kiálló szemei közé.

— Édes fiam! sóhajtá aztán a szegény anya, ez még is nagy szégyen mi reánk nézve. Mit mondanak az atyafiak odahaza, ha megtudják, hogy te hétfejú sárkány lettél.

— Hiszen édes anyám — válaszolá Bucskai — ez nem gyalázat, hanem ez kitüntetés. Nem minden bitang diák nyeri itt el ezt a dicsőséget.

A szülők erre a megjegyzésre kezdettek egy kissé könyebben lélekezni.

— Csak legyenek nyugodtan kelmetek, mondá aztán Bucskai uram, hála isten nincs nekem itt semmiben se fogyatkozásom. Professzoraim szeretnek, a

város tisztel, az eklézsiának én vagyok egyik nagyra-becsült tagja, gloria itt, glória mindenütt, s bunélkül fényesen élek, mint egykor Salamon király az ő dicsőségben.

A jámbor szülőknek oszlani kezdettek aggadalmaik.

— Igaz is! gondolák magukban, mikor itt palotában lakhatik, minek is jöjjön akkor szalmás gunyhóba haza.

Teljesen meglevének nyugtatva.

Ily körülmények után tehát a jámbor szülők minden kétségen túl lévén, utnak eredtek, rivén szavükben fajok iránt haza felé, az örömeik és meglepedésnek teljes érzelmeit.

Oda haza aztán az öröm áradata határtalan volt.

Mindenfelé eldicsekedtek a tisztos atyafiságnak, hogy az ő István fajok milyen derék ember lett, hogy mennyire becsülik őt N.-Körös városában, hogy milyen nagyra vitte fel isten a dolgát, hogy most is palotában lakik, s oly fényesen él mint Salamon király.

Az atyafiak nagy áhitattal halgatták mind ezeket az örömdolgozatokat, s ha eddig nem is, de most már kezdettek egy kicsit büszkének lenni arra, hogy ennek a nagy uri embernek ők is vérszerinti rokonai.

Egyszer azonban ezek közül a rokonok közül, találkozik egy jámbor istenfélő atyafi, a kisujszállási piacon egy nagykörösi emberrel, ki jó parázs krumplit vitt oda eladni, s kérdé tőle:

— Igaz e földi, hogy Bucskai uramnak az ő István fját, megtették Nagy körösön Salamon királynak?

— Tették ám, válaszolá a kérdező, fészkes fetyekes fityfenének. Már ki mondhatta kendnek ezt a banga ujságot?

Hát az apja, meg az anyja hozták N.-Körösről.

— Olyan Salamon király biz az, végzé a körösi ember, hogy főrmeteg levést eszik, meg marcit eszik hozzá *).

Lett ebből aztán zürzavar.

Ez az atyafi e hallott hír után legott elterjesztette a fuluban, miszerint nem igaz, hogy Bucskai uram fja N.-Körösön Salamon király, hanem olyas valamivad garabonciás diák, ki minden Marci gyereket megeszik, s mikor ezt megette, fergeteget iszik rá.

Őrizkedjék a falu, hogy valamiképpen a veszett ember haza ne jöjjön. A rémhirt aztán az egész város népe elhitte, s éjjel, nappal vasvillás emberek strázsáltak a határszéli utakon, hogy valamiképpen az a nagykörösi garabonciás diák át ne lépje a határt.

*) Főrmeteg leves alatt a diákok árpalevest, marci alatt a kollégium szegényes kenyérét értik.

Fővárosi morál.

Ember imádd s bálványozd pénzed s minden egyébnek
Harcot izenj, az erény, becsület, mind pusztá fogalmak,
Önjavad, érdekeid legyenek csak szentek előtted . .
S minthogy tullét nincs, aknázd a jelent ki fenéig.

Deák Ferencz umbrája

a városligeti köröndön.

Tavaszi (monologizál): No már mert ne járhatnék én a haza bőlese nyomdokain, hisz én is Pest város képviselője vónék, vagy mi?

Az állatkertben.

Ha az öreg egy medvét etet, akkor én csak etethetek egy majmot, vagy mi?

A képviselőház megalakulása előtt.

Kerkápoli pénzügyminiszter azt a böles tapasztalatot szerzi, hogy még az adót fűljebb is lehet csigázni Magyarországon, mert a hol két nap alatt a képviselőválasztás megsemmisítő kervényekhez 65 ezer forintot tudnak mellékelni, ottan még annyi a pénz mint a polyva.

Egy esernyő története,

vagy a tripla szerelem.

Hires Budapesten, a király-utcában
Egy esernyő árus van Juda népéből,
Férj és neje rútak, ám de a leányuk
Oly szép mint egy angyal, a csillagos égből.

Van egy másik lány a kerepesi uton —
Csak azt sajnálom, hogy a nevét nem tudom.
Büvösek szemei, rózsabimbó szája —
Meghalok, meghalok, ha tekintek rája!

Van egy harmadik lány az erdősor mentén
De már e kis pipist soh' se felejttem én,
Az ember nem tudja, mennyi az egyszeregy
Oly szerelmes bolond lesz, ha mellette megy.

Regémnek hősnőit immár bemutatám.
Mostan jő a mese tehát figyelj reám.

Esernyő-árusnak a boltjába mentem
Azon szín alatt, hogy veszek egy esernyőt,
Majd kiugrottam a porcellán plundrámból —
Hogy a pudli mellett maga volt a szép hölgy.

Roppant boldog valék, nem is kérdeztem őt, —
Hogy mi lesz egy selyem esernyőnek ára . .
Tárcám elővettem s kiszurtam tiz pengőt . .
Mosolygott a lányka, zavaromat látva . .

Elértém a mosolyt . . s ő addig vallattam . .
Mig végre is tőle egy pusztit kaphattam.

Hogy onnan kijöttem, megeredt az eső . .
Szép kis barna lányka menhelyet kereső
Lépdelt el mellettem . . nini hiszen ez a
Kerepesi uton lakó szép grandezza.

Köszöntve nyájasan, esernyőm kínáltam —
Mosolylyal fogadta . . és én mellé álltam.
Karomba fogódzott, édesen beszéle . .
Hogy elváltunk vélem csókot is cseréle.

Alig bucsuztam el a numero zvjájtól . .
Ime a harmadik nő jön szembe velem
Egész átázottan — mint kiöntött ürge —
Minő nagy szerencse!? óh boldog szerelem!

Rögtön felajánlám én is esernyőmet
S alig állt alája a kis lucskos angyal —

Hát egy cserép zszindelyt futt fejünk felibe
A dühös forgószél rettentő robajjal.

Reánk esett volna tehát az esernyőm . .
Lett neki, nekem is a haláltól mentőm.

Mi csak mentve lettünk, de az esernyőmnek
Szét repedt a selyme, ki varná . . mint ő meg,
Varró leányka volt . . összevarta foldta . .
Egy czviki puszival még meg is pótolta.

Boldog vagyok, most már három szeretőnek
Kurizálgatok, az utolsóknak főleg.
Hogy e história, mikor ér s mily véget?
Dodonai jósdát kérdem meg e végett.

Hogy váltottak fel egy gazdag mágnást öt piczulára?

(Politikai konfekt az Ellenőr buffetjéből.)

Bizonyos gróf ajánlatot tett a kormánynak,
hogy elkölt ötven ezer forintot saját megválasz-
tatására egy ellenzéki kerületben — melyet meg-
nevezett — ha biztosítják neki az excellen-
tiás czim elnyerését.

„De hát biztosít-e minket méltóságod, hogy
azzal az ötvenezer forinttal aztán meg is lesz vá-
lasztva a baloldali jelölt ellenében s a jobboldal
érdekében? kérdezé e nagylelkű ajánlkozót egy
ravasz miniszter.

— Azt nem ígérhetem, válaszolt az őszinte
gróf, én csak arra vállalkozom, hogy fellépek s
elköltök magam mellett ötvenezer forintot, ha
belső titkos tanácsosi rangot nyerek általa.]

„Akkor mi nem nyerünk semmit; nekünk a
kerület képviselője kell; — viszonzá a mi-
niszter. Hanem mondok én valamit méltóságod-
nak. Tegye le azt az ötvenezer forintot Rajner
Palinál; mi azzal megválasztatunk öt képviselőt
más kerületekben, s a grófnak pedig megszerez-
zük a kívánt czimet áldozatkészségeért.

Az alku megkötött; s a letett ötvenezer
forint csakugyan öt jobboldali képviselő megvá-
lasztatását eredményezé.

Igy váltottak fel egy gazdag mágnást öt
piczulára.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Joskó Zazravec szénégető.

Hatodik ének.

Qui ex agno eris leo

Justus absque gratia.

Mig boszszú tervén ekként dolgozna sován Prell,
Pétervásárott, népek sokasága sereglett.
Tarka vegyületben, nők, férfiak, apraja, nagyja.
Judea képviselőit, nagy számmal lehetett itt
látni, — vagy adni való portékát hozva magokkal,
avvagy venni, cserélni, miként sor hozza magával.
Gyöngyösi csizmediáink, mind egy sorba ülének,
volt vásár, a minőt még csak — de remélni se mertek;
mert huszonöt, harmincz garasokkal kelt magasabban
minden pár, a miként azt máskor eladni szokás volt.
Árvai mint legjobb majszter, legszebb paputsokkal,
csizmákkal rukkolt, s mindent legelőszőr adott el.
Déli tizenkettőt éppen kongatta harangszó,
már is az öt czéhbéli barát egy sátor alatt ült,
hol petsenyével tölt tálat helyezének elébök —
melyet az apró borkorsók sokasága övedzett.
Kárt vallott Ivanyits képzett egyedüli kivételt,
másként a jókedv mindig magasabb, s magasabb lett
Persze a kedvvel üres borkorsók száma magasbult.
Végre kulattsuk megtöltetvén borral, elindult
az jeles öt czéhbéli barát, -- megmondva előre,
hogy tent az „császár forrás“-nál töltik az éjjelt.

Fent pedig az császár forrás mellett ugyan akkor]
Egy csupa csont és bőrből álló emberi forma —
már legalább husszor fordult száraz fa darabbal
megterhelten, — s majd lepihent az garmada mellé.
„Nem hordok többet, mert már biz ez úgy is elég lesz“
reszketeges hangon fuldoklá faggyaszdedt Prell;
munka után édes nyugalomra pihenve kevésbé,
csak hogy ez az nyugalom nem nyult negyed óra feléig
már ismét felkelt, s munkához láta azonnal.
„Nem szabad elkésnünk, munkát végezve pihenjünk, —
száraz gallyakból tüzet élesztett legelőszőr,
az mellé fazekát szépen helyezé tele vízzel . .
Börtáskájából, apró gyökerek sokaságát
vonta elő, frissen ásottak voltak azok mind;
nagy késével, mely föld ásástól csupa sár volt.
Kisdarabokra metélé, és fazekába be hányá.
Rettenetes vész jósló volt színe arczatának,
tagjai reszkettek, de az ajk ezt mondani látszék:
Majd meg látjátok, hogy mit tud a faggyaszdedt Prell,
mert bosszum, fogadom szentül, hogy rettenetes lesz,
mint az eget földet rázó kelet égi viharláng,
majd ismét gyökeretskéket vetvén fazekába . .
elkezdett tánczolni vadúl, mint egy esze vesztett.

Oh szent meklhisedek, tán biz csakugyan esze ment el,
mert csizmáját is leveté, s azt messze dobá fel;

durva kalapját szörnyü erővel a szirtre lapitá,
dolmányát leveté, és oldá nyakraválóját . .
mellényét végig gombolván gyepre terité;
és ismét gyökeretskéket hajigált fazekába.
Akkor a gyepre le ült, s nadrágját vette le gyorsan,
és felugorván, — mint ugrik szarvas, ha riad kürt —
tánczolt mint seregély, dallolt mint árva pacsirta.
Vagy ha netán jobban tetszik mint éjjeli baglyok.
Oh de ne nézzük, bal sorsnak prédája segény Prell,
tán bizon az nagy bosszú szomj fosztá meg esztét?
távozzunk búsan, — szent Jób! már inge is eltűnt,
és még sem csilapúl s szüüik dühe, s öt a mi
szörnyübb,

bé vetvén fazekába gyökér maradéka utólját:
Ugrált mint fene vad, magosan mint alpesi zergék,
és tapsolt tenyerével, mint kutya bőrbe kötött két
biblia tábláját mikor egygyüve csapja az ember.
Hadd csókollak meg kedves czéhbéli barátom!
hogy bivalyok nyaka közt koszorúzzák fel nagyanyádat,
Orditott, — és egy közel álló bükkre rohanván . .
elkezdé ölelő csont bőr karjába szorítani . .
csókogatva körül járá, és tánczola folyvást.
Oh de mi nem várt, milly tündéri csodára viradtunk?
tán bizon éppen most ért s lett testé amaz ige,
füben, fában adá isten patikája hatalmát,
mert az bükk, melyet csont bőr karjába szorított
s csókogatva körül tánczolt az faggyaszdedt Prell
rögtön vissza adá eltűnt esze tiszta fogalmát.
„Kész vagyok“ így szólott negyészü Ledniczkinék apja,
jöjj Szkvarek és Iványits, de ti is Tari, Árvai várlak;
majd meglátjátok, hogy mit tud a faggyaszdedt Prell.
Nadrágot huzott, mindjárt csizmát is utánna,
inget vett, mellényt, dolmányt, és nyakraválóját
felkötvén fésülte haját, és durva kalapját
mellyet imént oly szörnyü erővel a szirtre lapított,
felhelyezé sebtől dagadó tetejére fejének.
Hagyma, szalonna, kenyér, és sóból rendezte estélyt,
s jó izüt vacsorált, nagyot itt, megtömve pipáját . .
puskáját vállára veté, és — várta az éjjelt.

Következik a VII-ik ének.

42 forint egy miseért.

Az erzsébetfalviak egy kis bucsuval akarták
megülni évfordulóját a telepítvénynek, s készítet-
tek zöldlombu sátozt, s a sátorban egy oltárt, s
meghívták a soroksári plébánost, hogy tartson
egy misét.

És a plébános ur ajánlkazott is 42, mondd
negyvenkét osztrák forintért a misét megtartani,
de egy krajcárral sem alább, mert mint mondá: a
mise magának is annyiban van.

Interpelláció a kisbéri ménés- terhez.

A magyar kormány kis-béri ménéséből eladandó lovak között van egy ily nevű csödör csikó is „Virgilius,” mely csikónak anyja a származási kimutatás szerint „Kossuth.” A természet rendje szerint csak kancának lehetvén csikaja, a „Virgilius” anyját sokkal inkább megillette volna ez a név: „Lizi” vagy „Zsófi”. Kérem tehát a ménésmeister urat, szándékozik-e ezen névcserét a kancák anyakönyvébe bevezetni.

Ludas Matyi.

Pulszki Ferenc és fija Pulszki Guszti a sors különös szeszélye által egy osztályba jutottak. Az V-ik osztály aztán úgy viccelte meg a sorsot, hogy az apát elütknek, a fiút pedig jegyzőnek tette meg s így igazolta azon közpéldabeszédet, hogy: „az alma nem esik messze a fájától.”

Sziporkák.

A poroszló egy tolvajt kísért a fogházba; ut közben összetalálkozik egy szabad lábou lévő tolvajtársával, s ez megszólítja.

„Hová mégy pajtás?
— Vadászni — válaszolt a kérdett.
„Hát a puskád hol van?”
— Nem látod, hogy ez hozza utánnam — felelt a rab — a poroszlóra mutatva.

Beletévedt a sátoros cigány lova a zabvetésbe s meglátván ezt a csösz, behajtotta a lovat a cigánnyal együtt a pusztá biróhoz.

A pusztabiró kérdezőn a csösztől, hogy miért hajtotta be a lovat, azt felelé:
— Hát csak azért biró uram! mert belemént a zabba.

„Ne hiddje fűfü biró uram, egy szó sem igaz, a mit mond ez a pusztakerülő, az igaz a mit én mondok.”
— No hát mit mondasz dáde!

„Azt csókolom a kis ujján a kis körmit, hogy a zab ment a lúba.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Hát ez mi?

Vom k. ung. Miniszter
für Ackerbau, Industrie und Handel

Pestváros tekintetes tanácsának

iii
Pest

Hát e bizony édes atyámfia! osztrák nyavalya.

Diskurszus az országgyűlés karzatán

Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Mit gondol Icig szomszéd! lesz-e a Deák-párt és balközép közt annyit emlegett fusióból valami?

Icig: Lesz hát, még pedig egy kis konfuzió.

Mihály: Azt mondja a „Reform”, hogy a Deák-párt jelmondata: „a hasza minden előtt”

igaz volna ez szomszéd?

Icig: Az nem igaz hallja khend! mert abban a jelmondatban egy betű sajtóhiba van, így akarta azt a „Reform” mondani, hogy: „a hasa minden előtt.”

Mihály: Nini szomszéd! lehet-e valakit véletlenül meglátogatni?

Icig: Hogy ne lehetne, lássa Mihály gazda! ha én khendet valamin rajta akharom khapni, akhor én khendnél véletlen látogatást teszek.

Mihály: No már most értem, hogy miért mondta azt a „Pesti Napló”, hogy gróf Andrássy véletlenül meglátogatta Lónyai miniszterelnököt.

Minden létező
állampapírok, elsőbbségi
kötvények, sorsjegyek,
vasut-, bank- és ipar részvényeknek
vétel, eladása, valamint elcserelése.
Szelvények beváltása.
A cs. kir. bürzeni bizományok
készpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett
teljesíttetnek.
Mindennemű sorsjegyek
havonkénti részletfizetés mellett — 5 ftól
felfelé — eladatnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.
Bécsben.

minden huzásnál érvényes
20-ad részvényjegyek
minden további utánfizetés nélkül.
40-ed 1839. cs. k. osztr. államsorsjegyre 6 ft.
20-ad 1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.
20-ad 1874-ki magyar jut. sorsjegyre 7 ft.
20-ad 1870-ki török vasuti sorsjegyekre
(36 huzásnál érvényesek) 4 ft.